

REN, ROSE, REN

DOLLY
PARTON
EN
JAMES
PATTERSON

*Ren, Rose,
ren*

Vertaald door Louise Koopman
en Anne-Marie Vervelde

Nieuw Amsterdam

Personen en situaties in deze roman zijn fictief. Eventuele overeenkomsten met werkelijk bestaande personen en situaties berusten op toeval.

Oorspronkelijke titel *Run, Rose, run*. Little, Brown and Company, New York

© 2022 James Patterson en Dolly Parton

© 2021 Liedteksten Song-A-Billy Music

© 2022 Nederlandse vertaling Louise Koopman en Anne-Marie Vervelde /

Uitgeverij Nieuw Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Omslagbeeld vrouw © Philip Mckay/Arcangel

Omslagbeeld achtergrond © Getty Images

Omslagbewerking bij Barbara

Foto auteurs © Courtesy of Dolly Parton

NUR 332

ISBN 978 90 468 2959 2

www.nieuwamsterdam.nl

Proloog

De Louis XV-spiegel in de slaapkamer van suite 409 in Hotel Aquitaine weerspiegelde iets langer dan een flits de gestalte van een slanke vrouw met fijne gelaatstreken; grote blauwe ogen, gebalde vuisten en donker haar dat achter haar aan golfde terwijl ze rende.

Toen verdween AnnieLee Keyes weer uit beeld en vloog op blote voeten het zitgedeelte van de suite in. Ze ontweek de sofa, gooide de sierkussentjes over haar schouder. Er viel achter haar een lamp kapot. Ze sprong over het bijzettafeltje met de keurige stapel tijdschriften over Las Vegas en een schaalje welkomstruffels van het chique Debauxe & Gallais, met haar naam er in chocoladecrème op geschreven en versierd met goudsnippers. Ze had er nog geen een van geproefd.

Haar voet bleef haken achter het boeket Sweet Juliet-rozen en de vaas kukelde om – rozenblaadjes vielen overal op het tapijt.

In een paar seconden was ze bij het balkon, de deuren stonden open om de late middagzon binnen te laten. De hete lucht sloeg haar als een vuist in het gezicht. Ze sprong op de chaise longue, gooide haar rechterbeen over de reling en duwde zich met moeite omhoog op de rand.

Daarna, balancerend op de dunne stang tussen het hotel en de lucht, aarzelde ze. Haar hart sloeg bijna uit haar borst, ze kon nauwelijks ademen. Haar zenuwuiteinden knetterden van de adrenaline.

Ik kan het niet, dacht ze. Ik kan het niet doen.

Maar ze moest. Haar vingers klemde zich nog heel even vast aan de stang voordat ze zich ertoe zette los te laten. Even prevelde ze een schietgebedje. Toen wierp ze zichzelf de lucht in. De zon vlamde op, maar er schoof een schaduw voor haar blik en ze bevond zich nu in een tunnel. Ze zag alleen maar wat zich beneden haar bevond – gezichten die omhoogkeken, monden die zich openden in een schreeuw die overstemd werd door haar eigen geschreeuw.

De tijd vertraagde. Ze spreidde haar armen, alsof ze vloog.

Was vliegen niet hetzelfde als vallen?

Misschien, dacht ze, afgezien dan van het neerkomen.

Elke milliseconde werd een uur, dit waren de enige tijdeenheden die haar in deze wereld nog restten. Zo verdomd hard was haar leven geweest, en nadat ze zich een weg omhoog had geworsteld gooide ze zich nu dus weer naar beneden. Ze wilde niet dood, maar ze zou wel sterven.

AnnieLee draaide zich om in de lucht, ze probeerde zichzelf te beschermen tegen wat komen ging. In een poging zich te richten op dat ene ding dat haar zou kunnen redden.

ELF MÅNDEN
EERDER

1

AnnieLee stond al een uur langs de kant van de weg, duim omhoog, toen het serieus begon te regenen.

Het zal ook niet, dacht ze terwijl ze een weggooiregenponcho uit haar rugzak trok. Dat kan er ook nog wel bij.

Ze trok de poncho aan over haar jack en schoof de capuchon over haar natte haar. Het begon harder te waaien en dikke regendruppels vielen ritmisch op het goedkope plastic. Maar haar hoopvolle glimlach was niet van haar gezicht te branden, en haar voet tikte op het grind van de berm mee in de maat van een nieuw nummer dat in haar hoofd opborrelde.

Is it easy? zong ze in zichzelf.

No it ain't

Can I fix it?

No I cain't .

Al vanaf dat ze kon praten schreef ze liedjes, en zelfs daarvoor zong ze al melodietjes. Het geluid van een lijster, het gedruppel van een lekkende kraan of het gelijkmatige gebonk van een rijdende goederentrein – wat ze ook maar hoorde, AnnieLee Keyes kon het niet laten er een liedje van te maken.

‘Die gekke griet ziet overal muziek in,’ zei haar moeder altijd, tot de dag dat ze stierf. En het nummer dat nu in haar hoofd ontstond gaf haar iets om over na te denken, terwijl de auto’s voorbijzoeften, waar mensen warm en droog in zaten en die niet eens vaart minderden om nog even een blik op haar te werpen.

Dat was ze ook niet kwalijk te nemen. Ze zou zelf ook niet stoppen voor zichzelf. Niet met dit weer, niet voor iemand die eruitzag als een verzopen kat.

Toen ze de witte stationwagen zag naderen, minstens 35 kilometer onder de maximumsnelheid, duimde ze dat het een of andere oude opa zou zijn die stopte om haar een lift aan te bieden. Ze had twee

keer een lift afgewezen toen ze dacht dat ze nog keus genoeg zou krijgen. De eerste van een kettingrokende dame met twee grommende rottweilers achterin. De tweede van een jongen die eruitzag alsof-ie knetterstoned was.

Ze kon zich nu wel voor de kop slaan dat ze zo kieskeurig was geweest. Ze hadden haar in ieder geval een paar kilometer verder kunnen brengen, in wat voor rookhol ze die rit ook had moeten maken.

De witte auto was nog zo'n 45 meter van haar vandaan, toen 20 meter, en toen hij op haar af reed lachte ze vriendelijk en zwaaide elegant, alsof ze een of andere beroemdheid was die langs de Crosby Freeway stond en niet een half wanhopige *nobody* met haar hele hebbens en houden in een rugzak.

De oude Buick rolde langzaam naar haar toe en AnnieLee begon steeds paniekeriger te zwaaien. Maar al had ze op haar hoofd gestaan en hadden er regenbogen uit haar laarzen gespoten, het had geen donder uitgemaakt. De auto reed voorbij en verdween langzaam in de verte. Als een klein kind stampte ze met haar voet en ze zat meteen onder de modder.

'Is it easy?' zong ze weer.

No it ain't

Can I fix it?

No I cain't

But I sure ain't gonna take it lyin' down

Het klonk wel lekker, en AnnieLee wenste voor de twintigste keer dat ze haar geliefde gitaar bij zich had. Maar ten eerste zou die niet in haar rugzak gepast hebben en ten tweede had ze hem al verpand aan Jeb's Pawn.

Als ze één wens mocht doen – behalve dan als de duvel wegwezen uit Texas – dan zou ze willen dat degene die Maybelle kocht, wie het ook was, goed voor haar zou zorgen.

De verre lichten van het centrum van Houston leken te vervagen toen AnnieLee knipperde om de regendruppels uit haar ogen te krijgen. Als ze nog een minuut langer dacht aan het leven dat ze hier achterliet, dan zou ze waarschijnlijk geen lift meer afwachten, maar gewoon keihard wegrennen.

Het regende nu harder dan ze in jaren had meegemaakt. Alsof God al het water van Buffalo Bay had opgezogen om het over haar hoofd weer uit te storten.

Ze rilde, haar maag knorde en opeens voelde ze zich zo verloren en woedend dat ze wel in huilen kon uitbarsten. Ze had niets en niemand, ze was blut en alleen en het werd al avond.

Maar daar hoorde ze die melodie weer. Het was bijna alsof de regen haar toezong. *Goed*, dacht ze, *ik heb niet* niets, *ik heb de muziek*.

En dus barstte ze niet in huilen uit, maar begon in plaats daarvan te zingen:

Will I make it?
Maybe so.

Met haar ogen dicht zag ze hoe ze ergens op een podium stond en optrad voor een geboeid publiek.

Will I give up?
Oh no

Ze voelde hoe het onzichtbare publiek de adem inhield.

I'll be fighting' til I'm six feet underground

Binnen in haar zwol het nummer aan, ze had de ogen dichtgeknepen en hield haar gezicht schuin omhoog naar de lucht. Toen klonk ineens het geluid van een claxon, en AnnieLee sprong van schrik bijna uit haar laarzen.

Ze hief beide middelvingers ferm de lucht in naar de chauffeur van de vrachtwagen, toen ze zag dat de remlichten oplichtten.

Heeft er ooit een mooiere kleur bestaan in de wereld? AnnieLee zou verdomme een loflied kunnen schrijven voor het glorieuze rood van die remlichten.

Toen ze naar de vrachtwagen rende, zwaaide het portier al open. Ze veegde de regen uit haar ogen en bekeek haar redder. Het was een vijftiger met een buikje en grijs haar, hij lachte haar vanaf twee meter hoogte toe. Een tikje tegen zijn baseballcap ter begroeting, als een keurige plattelandsgentleman.

‘Kom binnen voordat je verzuipt!’ riep hij.

Een vlaag regen waaide langs haar, en zonder een seconde te aarzelen greep AnnieLee het handvat van de deur en trok zichzelf op de passagiersstoel, overal water om zich heen spattend.

‘Dank u,’ zei ze buiten adem. ‘Ik dacht dat ik hier vannacht niet meer weg zou komen.’

‘Dat zou rottig geweest zijn,’ zei de man. ‘Maar goed dat ik langreed. Een heleboel mensen houden er niet van om te stoppen. Waarheen gaat de reis?’

‘Naar het oosten,’ zei ze, terwijl ze haar regenponcho uittrok en zich ontworstelde aan de last van haar zware rugzak. Haar schouders hielden het niet meer. En nu ze eraan dacht: haar voeten ook niet.

‘Ik heet Eddie.’ De man stak zijn hand uit om de hare te schudden.

‘Ik ben... Ann.’ Ze pakte zijn hand.

Even hield hij haar vingers vast, toen liet hij los. ‘Heel fijn om je te ontmoeten, Ann.’ Hij zette de wagen in z’n één, keek over zijn schouder en reed weg – de snelweg op.

Hij zweeg een tijdje, AnnieLee vond het uitstekend, maar toen hoorde ze boven het geraas van de vrachtwagen hoe Eddie zijn keel schraapte. ‘Mijn stoel wordt zeiknat van al dat gedruppel,’ zei hij.

‘Sorry.’

‘Alsjeblieft, dan kan je in ieder geval je gezicht even afdrogen.’ Hij wierp haar een rode bandana in de schoot. ‘Geen paniek, hij is

schoon,' zei hij toen hij zag dat ze aarzelde. 'Mijn vrouw strijkt er altijd een stuk of twintig voor me als ik op pad moet.'

Gerustgesteld door de mededeling over zijn vrouw drukte AnnieLee de zachte bandana tegen haar wangen. Het rook naar wasverzachter. Nadat ze haar gezicht en haar nek had drooggeveegd wist ze niet zeker of ze hem terug moest geven, ze propte hem maar gewoon in haar hand.

'Lift je veel?' vroeg Eddie.

AnnieLee haalde haar schouders op; ze begreep niet waarom hij dat zou moeten weten.

'Luister, ik zit al langer op deze truck dan dat jij op de wereld bent, denk ik, en ik heb behoorlijk wat dingen gezien. Sléchte dingen. Je weet niet wie je kunt vertrouwen.'

Toen zag ze zijn grote hand haar richting op komen en ze deinsde achteruit.

Eddie moest lachen. 'Rustig maar. Ik zet alleen de verwarming maar wat hoger.' Hij draaide aan een knop en hete lucht blies haar in het gezicht. 'Ik ben een goeie,' zei hij. 'Echtgenoot, vader, van de oude stempel. *Shoot*, ik heb verduveld zelfs een poedel. Maar dat was een ideeetje van mijn vrouw, ik had liever een Australische herdershond gehad.'

'Hoe oud zijn je kinderen?' vroeg AnnieLee.

'Veertien en twaalf,' zei hij. 'Jongens. De ene speelt voetbal, de andere schaakt. Schiet mij maar lek.' Hij hield haar een gedeukte thermos voor. 'Koffie als je wilt. Maar wees voorzichtig want het is waarschijnlijk nog gloeiend heet.'

AnnieLee bedankte hem, maar ze was te moe voor koffie. Te moe om te praten. Ze had Eddie niet eens gevraagd waar hij naar op weg was, maar dat kon haar nauwelijks wat schelen. Ze zat hoog en droog, haar verleden verdween met ruim 100 kilometer per uur achter haar. Ze rolde haar poncho op tot hoofdkussen en leunde met haar hoofd tegen het raam. Misschien zou alles nog goed komen.

Ze moest in slaap gevallen zijn, want toen ze haar ogen opendeed zag ze een bord met daarop Lafayette, Louisiana. De stralen van de koplampen boorden zich een weg door neerplenzende regen. Kenny Chesney zong een liedje op de radio. En Eddies hand lag op haar dij.

Ze staaarde naar de grote knokkels van zijn vuist terwijl haar hersens langzaam ontwaakten uit wazige dromen. Toen keek ze hem aan. 'Ik denk dat je die hand beter even weg kunt halen,' zei ze.

‘Ik vroeg me af hoelang je zou blijven slapen,’ zei Eddie. ‘Ik voelde me eenzaam.’

Ze probeerde zijn hand weg te duwen, maar zijn grip werd steviger.

‘Relax,’ zei hij. Zijn vingers boorden zich in haar dij. ‘Waarom kom je niet een beetje dichterbij zitten, Ann? Kunnen we een beetje lol maken.’

AnnieLee klemde haar kaken op elkaar. ‘Je krijgt spijt als je je hand niet weghaalt.’

‘O, meissie, je bent onbetaalbaar,’ zei hij. ‘Gewoon even relaxen en mij laten doen wat ik lekker vind.’ Zijn hand schoof naar boven. ‘We zijn hier helemaal alleen.’

AnnieLee’s hart bonkte in haar borst, maar ze hield haar stem in bedwang. ‘Dit wil je niet.’

‘Zeker weten van wel.’

‘Ik waarschuwde je,’ zei ze.

Eddie leek bijna te giechelen. ‘Wat ga je doen, mop, schreeuwen?’

‘Nee,’ zei ze. Ze tastte met haar hand in haar jaszak en haalde er het pistool uit. Ze richtte op zijn borst. ‘Dit ga ik doen.’

Eddie trok zo haastig zijn hand terug dat ze in lachen zou zijn uitgebarsten als ze niet zo woedend was geweest.

Maar hij herpakte zich snel en kneep zijn ogen dicht tot gemene spleetjes. ‘Ik verwed er honderd dollar om dat je niet eens een schot kunt lossen,’ zei hij. ‘Je kunt die grote knaller maar beter wegleggen voordat je jezelf bezeert.’

‘Voordat ik mezelf bezeert?’ zei AnnieLee. ‘De loop wijst niet naar mij, zakkenwasser. En nu ga je je verontschuldigen aanbieden omdat je me aanraakte.’

Maar Eddie was boos. ‘Jij mager min kreng, ik zou je nog niet met een tentstok aanraken. Je bent waarschijnlijk gewoon weer zo’n vrachtwagenhoe-’

Ze haalde de trekker over en er klonk een knal in de cabine – eerst was er het schot, daarna de schreeuw van die sukkel van een chauffeur.

De vrachtwagen maakte een slinger, en ergens achter hen toeterde iemand. ‘Wat ben je verdomme aan het doen, gestoorde heks?’

‘Stoppen,’ zei ze.

‘Ik ga niet sto-’

Ze richtte haar pistool weer. ‘Stoppen. Ik maak geen grap.’

Vloekend remde Eddie en stopte in de berm langs de weg. ‘Uitstap-
pen nu,’ zei AnnieLee toen de wagen tot stilstand was gekomen. ‘De
sleutels laten zitten en de motor laten lopen.’

Hij sputterde en smeekte, probeerde met haar te onderhandelen,
maar het boeide haar niet wat hij zei.

‘Eruit,’ zei ze. ‘Nu.’

Ze maakte een beweging met het pistool en hij deed de deur open.
Het regende dat het goot, dus hij was al doorweekt voordat hij goed
en wel op de grond stond.

‘Jij gestoorde, stomme, waardeloze...’

AnnieLee hief het pistool iets hoger zodat ze recht op zijn mond
richtte, hij deed hem dicht. ‘Het ziet ernaar uit dat er een paar kilo-
meter verderop een stopplek is,’ zei ze. ‘Heb je een lekkere wandeling
en een koude douche, allebei tegelijk. Smeerlap.’

Ze smet de deur dicht, maar ze voelde dat hij buiten tegen de
zijkant van de cabine sloeg terwijl zij probeerde uit te vogelen hoe de
auto in de eerste versnelling moest worden gezet. Ze schoot nog een
keer, uit het raam, en hij hield zich koest tot ze de koppeling en het
gas had gevonden.

Toen greep AnnieLee de versnellingspook. Haar stiefvader mocht
dan de grootste klootzak ter wereld zijn, hij had haar wel leren auto-
rijden in auto’s met versnelling. Ze wist hoe ze dubbel moest klutsen
en de toeren in de gaten moest houden. En misschien had ze van
nature talent voor meer dan alleen liedjes schrijven, want ze had niet
lang nodig om het enorme gevaarte uit de berm te manoeuvreren en
de snelweg op te rijden, terwijl Eddy schreeuwend achterbleef.

Ik rijd, dacht ze giechelilig. Ik rijd!

Ze toeterde en spoot de nacht in. En toen begon ze te zingen.

*Driven to insanity, driven to the edge
Driven to the point of almost no return.*

Ze sloeg de maat mee op het stuur.

*Driven, driven to be smarter
Driven to work harder
Driven to be better every day*

Ze barstte in lachen uit door die laatste regel. Natuurlijk, morgen was ze nog beter – want morgen zou de zon weer schijnen, en ze was absoluút niet van plan om morgen nog een vrachtwagen te stelen.

Ruthanna kon dat verdomde loopje niet uit haar hoofd krijgen. Een neergaande riedel in C-majeur, springerig als een elastiekje, dat schreeuwde om tekst en een baslijn – een nummer waar je in kon wonen. Ze tikte met haar lange nagels op haar bureau terwijl ze door haar inbox scrolde.

‘Straks,’ zei ze tegen zichzelf of tegen het loopje, ze wist het niet precies. ‘Jij krijgt de volle aandacht als de jongens zo komen spelen.’

Het was negen uur ’s ochtends en Ruthanna Ryder, een van de grootste *country queens*, had al zes smeekbedes beantwoord om een paar grote business events op haar koninklijke aanwezigheid te vergasten.

Ze kon het niet begrijpen, maar de boodschap leek gewoon niet aan te komen: ze had die eretitel alláng opgegeven. Ruthanna had geen zin meer om op het podium te staan met hakken en valse wimpers. Haar stralende *southern* glimlach behoorde tot het verleden. Ze ging niet meer op een of ander heet, felverlicht podium staan in een jurk die zo strak zat dat het pijn deed aan haar ribben. Ze voelde nul behoefte om haar zielenroerselen in een liedje te gieten dat duizenden ogen, inclusief die van haarzelf, tot tranen toe zou roeren. *No sir*, ze had haar best gedaan en ze was er klaar mee. Ze schreef nog steeds liedjes – daar zou ze niet mee kunnen stoppen, zelfs niet als ze zou willen – maar als de wereld dacht die ooit te kunnen horen, dan had ze nog een nieuwtje: ze maakte nu alleen nog maar muziek voor haar eigen oren.

Ze keek op van het scherm toen Maya, haar assistent, de kamer in liep met een verkreukelde papieren zak in de ene en een stapel post in de andere hand.

‘Je gouden platen hangen lekker aan de muur te blinken,’ zei Maya.

Ruthanna zuchtte. ‘Kom op, Maya, ik zou er toch op moeten kunnen rekenen dat jij die ene persoon bent die me niet begint lastig te vallen met mijn carrière. Jack heeft zeker weer gebeld met een of andere “kans van je leven”-aanbod?’

Maya lachte, haar manier om te zeggen: dat heeft-ie inderdaad gedaan.

Jack was de manager van Ruthanna – of liever gezegd: voormalige manager. ‘Oké, wat wil hij vandaag nou weer van me?’

‘Dat wilde hij me nog niet vertellen. Maar hij zei dat het niet iets is wat hij wil. Hij denkt nu aan wat jij echt wilt.’

Ruthanna snoof minachtend. ‘Ik wil gewoon echt met rust gelaten worden. Waarom hij daar een ander idee over heeft is me een raadsel.’ Ze pakte haar telefoon, die overging, zette hem op stil en gooide hem tussen de kussens op de bank aan de andere kant van de kamer.

Maya keek de kleine uitbarsting kalmpjes aan. ‘Hij zegt dat de wereld nog steeds hongert naar jouw stem. Naar jouw liedjes.’

‘Nou, een beetje honger kan geen kwaad.’ Ze grinnikte sluw naar haar assistent. ‘Niet dat jij verstand hebt van honger.’

Maya legde een hand op haar welgevormde heup. ‘Jij weet er in ieder geval genoeg van,’ zei ze.

Ruthanna lachte. ‘Touché. Maar wiens fout is het dat Louie van die biefstuktent ingehuurd werd als mijn persoonlijke kok? Als je nou iemand had ingehuurd die goed was in salades...’

‘As is verbrande turf,’ zei Maya. Ze legde een stapel brieven in het bakje ‘post in’, en hield haar de papieren zak voor. ‘Van Jack.’

‘Wat zit erin? Muffins? Ik heb Jack gezegd dat ik deze maand geen koolhydraten eet,’ zei Ruthanna.

Niet dat Jack haar tegenwoordig ook maar enigszins serieus nam. De laatste keer dat ze elkaar spraken had ze gezegd dat ze wilde gaan tuinieren, en daar had hij zo enorm om moeten lachen dat hij zijn telefoon in zijn zwembad had laten vallen. Toen hij haar via de vaste lijn terugbelde moest hij er nog steeds om lachen. ‘Dat jij rozen zou gaan snoeien is voor mij net zo ongeloofwaardig als dat je zonder kleren op een zilveren ros over Lower Broadway zou rijden, als de Lady Godiva van Nashville.’

Haar replik – dat het sowieso geen snoeiseizoen was – slaagde er niet in hem te overtuigen.

‘No, *ma’am*,’ zei Maya, ‘dit zijn zéker geen muffins.’

‘Heb je gekeken?’

‘Dat moest van hem. Hij zei dat ik er zeker voor zou zorgen dat jij die zak open zou maken als ik al gezien had wat erin zat. Anders was

hij bang dat jij de zak ergens in een afvalbak zou gooien, en dat zou... nou ja, een hoop moois zijn om weg te gooien.'

'Moois, hè?' zei Ruthanna, haar interesse was gewekt.

Maya schudde haar hoofd, alsof ze wilde zeggen: je weet gewoon niet wat voor een geluksvogel je bent. Maar omdat de liefvallige Maya een echtgenoot had die elke vrijdag bloemen voor haar kocht en haar op handen droeg, mocht ze zelf ook niet klagen. Ruthanna, inmiddels zeven jaar geleden gescheiden, kreeg alleen maar cadeautjes van mensen die iets van haar wilden.

Ze pakte de zak aan. Vouwde de bovenkant open en keek erin. En daar lag, op de bodem – niet eens in een fluwelen doosje –, een paar diamanten oorbellen, elk zo lang als haar wijsvinger, inclusief de nepnagel. 'Holy moly,' zei Ruthanna.

'Precies dat, ik heb ze al gegoogeld,' zei Maya. 'Prijs op aanvraag.'

Ruthanna hield ze omhoog zodat het licht erdoorheen sprankelde en een regenboog op haar bureau deed verschijnen. Ze had veel diamanten, maar deze waren spectaculair. 'Ze zien eruit als de oorbellen die je voor een *trophy wife* zou kopen,' zei ze.

'Laat me je even corrigeren: ze zien eruit als de oorbellen die je zou kopen voor een vrouw die miljoenen voor je verdiend heeft op weg naar de top van haar business, naar het hart van de overgrote meerderheid van de wereldbevolking,' zei Maya.

De telefoon ging en Ruthanna deed de oorbellen terug in de zak. Ze gebaarde dat Maya moest opnemen.

'Kantoor van Ryder,' zei Maya, en trok een gezicht alsof ze luisterde. Na een tijdje knikte ze. 'Ja, Jack, ik zal het doorgeven.'

'Hij kon zijn geheimpje uiteindelijk toch niet voor zich houden, hè?' zei Ruthanna toen haar assistent had opgehangen.

'Hij zegt dat ze je een of andere eervolle onderscheiding willen geven bij de Country Music Awards – maar dan moet je daar ook echt naartoe,' zei Maya. 'En hij wil graag dat ik tegen je zeg dat je zo'n perfecte gelegenheid om die oorbellen te dragen niet aan je voorbij zou moeten laten gaan.'

Ruthanna lachte. Jack was me er eentje. 'Die man kan diamanten blijven kopen tot de hel is veranderd in een honkytonkcafé, maar ik ben gestopt.'

Rammelend en ratelend reed de afgeleefde Ford F-150 door de smeedijzeren poort van Ruthanna's uitgestrekte landgoed in Belle Meade. Het was maar goed dat de bewakingscamera's geen geluid opnamen, want het was beschamend hoe de pick-uptruck klonk. Ethan Blake had een nieuw uitlaatsysteem nodig en er moesten nog een paar andere dingen gerepareerd worden. Maar auto-onderhoud stond op een laag pitje zolang hij niet een paar ruggen op zijn rekening had staan.

Ethan parkeerde in de schaduw van een reusachtige eik en keek op zijn horloge. Toen hij zag dat het 11.02 uur was sprong hij zo snel uit de cabine dat hij er halverwege op weg naar de voordeur pas achter kwam dat hij zijn gitaar vergeten was. Tegen de tijd dat hij buiten op de stoep voor de keukendeur stond, was het vier minuten over elf, zijn witte T-shirt was doorweekt met zweet.

Hij rukte aan de deurknop, maar de deur zat op slot. Toen begon hij, terwijl de seconden voorbijtikten, op het raam te rammen. Geen antwoord. De klimop die welig tierde tegen de muren van het landhuis in Griekse stijl dat Ruthanna gekscherend 'het kasteel' noemde, incasseerde een vloekstroom. Hij liep naar de voorkant van het huis en begon als een gek op de bel te drukken. Ruthanna zou hem vermoorden.

Uiteindelijk opende Maya de deur. 'Kan ik iets voor je doen?' vroeg ze. Ze keek hem onderzoekend aan, alsof hij een vreemde was die haar een encyclopedie aan wilde smeren.

'Maya,' zei Ethan geïrriteerd, 'ik ben hier om opnames te maken.'

'Mmh,' zei ze. Maar ze stapte niet opzij om hem binnen te laten.

'Ik ben te laat,' zei hij. 'Ik weet het, het spijt me. Gladys wilde niet starten.'

Maya sperde haar ogen wijd open. 'Daar hoeft ik echt niks over te weten!' riep ze uit.

Ethan bloosde tot aan zijn navel. 'Gladys, zo heet mijn auto.'

Maya lachte om haar grapje, maar toen keek ze weer serieus. 'Nou